

Tekenen in de Tijd 121

14-20 november 2021

Het was druk bij de opening van de kunsttentoonstelling bij gelegenheid van het wijdingsjubileum van onze kerk, zaterdag. Bij de viering zondag was het echter extreem stil. Erik Borgman deelt stukken uit zijn overweging die het belang duidelijk maken van het samenkomen.

Het is blijkbaar van alle tijden. In de brief aan de Hebreëen lezen we al:

Laten we elkaar in het oog houden om elkaar aan te sporen tot liefde en goede werken. Wij moeten niet wegblijven van onze bijeenkomsten, zoals sommigen gewoonlijk doen; laten we elkaar moed inspreken, en dit temeer naarmate u de grote dag dichterbij ziet komen (Hebr. 10,24-25).

Ik kan mij niet herinneren dat er zo weinig mensen in de viering waren als deze zondagmorgen. Laten we ons niet laten ontmoedigen door de aanhoudende coronapandemie, maar elkaar moed inspreken en elkaar blijven aansporen tot liefde en goede werken.

Nu wil het geval dat ik in mijn overweging toch wel uitvoerig inging op de deprimerende coronasituatie. Ten behoeve van al diegenen die niet konden of durfden te komen vanmorgen herhaal ik er een paar stukken uit. Bij de opening:

We komen vanmorgen samen in een kerk die vol staat met oude en nieuwe kunst, een kerk waarvan wij volgende week in dankbaarheid vieren dat zij zeventig jaar een huis van gebed en liturgie is, van gemeenschap in goede en kwade dagen. Tegelijkertijd komen we hier samen met het gevoel dat het coronavirus zich er maar niet onder laat krijgen. We weten niet eens helemaal zeker of de viering van volgende week wel door kan gaan. We zijn er vooral moe van, zo merk ik om mij heen en ook bij mijzelf, van die voortdurende onzekerheid, van het gejojo tussen wel en niet, tussen 'nu kan het weer' en 'we moeten voorzichtig zijn en blijven'. In goede en in kwade dagen ... Je begint je bijna af te vragen of het ooit nog wel goed komt. Maar, zo leren wij vanmorgen en zo wordt hier al zeventig jaar verkondigd: daar mogen wij in ieder geval zeker van zijn.

In de verkondiging:

Deze maand vieren wij dat dit kerkgebouw zeventig jaar geleden werd gewijd. Gisteren is ter gelegenheid daarvan een tentoonstelling geopend met oude kunstwerken die op de een of andere manier bij deze kerk horen, en met nieuwe kunstwerken gemaakt door hedendaagse kunstenaars. En we kregen van de erven van de Utrechtse kunstenaar Harry de Groot die meerdere objecten hier in de kerk gemaakt heeft, onder meer het Eloy-altaar, een kunstwerk dat het gelaat van de lijdende Christus uitbeeldt.

Zelf ben ik heel blij met deze gift. Een belangrijke taak van de kerk is het gedenken van het lijden, niet omdat dit lijden op zich van waarde zou zijn, maar omdat in dit lijden de lijdende Christus schuilgaat, de Mensenzoon die bezig is in zijn heerlijkheid te verschijnen en wat de Nederlandse bisschoppen in een brief aan de gelovigen in maart van dit jaar bij gelegenheid van de Tweede Kamerverkiezingen, met een gelukkige uitdrukking 'het eigenlijke normaal' hebben gedoopt. 'Het normaal

waartoe we zijn geroepen is dat van het Rijk Gods', zo zeiden zij paus Franciscus na, 'waar "blinden zien en lammen lopen, melaatsen genezen en doven horen, doden opstaan en aan armen de Blijde Boodschap wordt verkondigd" (Mt. 11,5). En niemand doet alsof hij van niets weet door een andere kant op te kijken.'

Niemand doet alsof hij van niets weet door een andere kant op te kijken! De kerk is de plaats waar we leren zien waar Gods rijk ontkiemt en God ons aanmoedigt onze kaarten op het goede te zetten. Al onze kaarten, zonder reserve.

Het is zaak dat wij ons hierbij niet laten ontmoedigen. Een laatste fragment:

Twee hoofdstukken voorafgaand aan het stuk uit het Marcusevangelie dat we vandaag lezen, wordt verteld hoe Jezus terwijl Hij honger heeft een vijgenboom tegenkomt zonder vijgen. In woede voegt hij de boom toe: Laat niemand ooit nog vijgen van je eten. De volgende dag is de vijgenboom tot de wortel verdort (Marcus 11,14.20). Het is een beeld voor de tempel, die door de handelaren en de priesters in Jezus' ogen tot 'een rovershol' is gemaakt, een plaats waar niet Gods liefde, maar geld en macht de dienst zijn gaan uitmaken. Maar er zijn ook vijgenbomen waaraan wel vijgen groeien van liefde en betrokkenheid. Het is onze taak die te vinden en steeds opnieuw te leren ervan te leven.

Laten wij met het oog hierop bij elkaar blijven komen. Anders vergeten we dat dit onze opdracht is.

Erik Borgman, lekendominicaan
voorzitter van de programmaraad van het Huis van Dominicus